

Arrest

nr. 111 012 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 mei 2012 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 24 mei 2012 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 21 augustus 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 21 december 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingen-status en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende op 28 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 april 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [H.N.P.] [...] en van nationaliteit te zijn : Iran
die een asielaanvraag heeft ingediend op 28/03/2013*

Overwegende dat de betrokkene op 25 mei 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 6 juni 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 augustus 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 december 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 28 maart 2013 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep om te verschijnen op 16 september 2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene drie artikels naar voren brengt die hij in België geschreven zou hebben over de algemene situatie in Iran waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat artikels te schrijven, dat de bewering van de betrokkene dat zijn moeder in Iran naar aanleiding van deze artikels werd bedreigd loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat hij van deze bewering geen enkel concreet bewijs naar voren kan brengen. Overwegende dat de betrokkene een internetartikel naar voren brengt van interne verkiezingen in België waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat om deel te nemen aan verkiezingen of er een verslag over te schrijven. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een lidmaatschapsattest naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16/01/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding en van machtsafwendings.

In de syntheseseminarie verschaft hij de volgende toelichting:

"Doordat: de DVZ geheel ten onrechte aanneemt dat verzoeker reeds voordien de nieuwe elementen kon voorleggen

Terwijl: het voor verzoeker niet mogelijk was dit stuk voorheen voor te brengen daar dit nog niet in zijn bezit was en doordat bepaalde artikels nog niet geschreven en gepubliceerd waren voor de vorige beslissing van de RvV (einde asielprocedure)

Zodat: Artikel 51/8 VW werd geschonden

Toelichting:

[...]

DVZ kan weigeren om de aanvraag in overweging te nemen. Dit kan gebeuren als de asielzoeker in het verleden reeds een asielaanvraag heeft ingediend in België, en voor de tweede (of derde...) keer asiel vraagt zonder nieuwe elementen aan te brengen.

Nieuwe elementen zijn gegevens die in de afgelopen asielprocedures niet konden worden aangebracht (bv. men komt na het einde van de vorige asielprocedure in het bezit van nieuwe documenten die de ingeroepen vrees voor vervolging aantonen).

Verzoeker bekwam na de laatste fase (dwz na beslissing van de RvV) een origineel attest van zijn land, welke hij niet eerder had kunnen voorbrengen.

Er kan niet ontkend worden dat het document dateerde van voor de laatste beslissing in de procedure (RvV) en[...] [d]at een kopij van dit attest werd overgemaakt aan de RvV maar het origineel ontbrak. De RvV oordeelde dat er geen rekening met de kopij kon worden gehouden aangezien het slechts een kopij betrof.

Verzoeker had echter reeds de nodige stappen ondernomen om het document te laten overkomen maar dit was door samenloop van omstandigheden niet gelukt, (verkeerd adres). De documenten werden dan ook teruggezonden naar de opdrachtgever. Een tweede poging lukte wel.

Verzoeker legt bewijs voor van de eerste mislukte [po]ging (Tracing de post - stuk 3). DVZ meent echter dat dit geen bewijs is van de onmogelijkheid om het document af te leveren in eerdere procedure. Verzoeker is het hier niet mee eens. Verzoeker had niet de mogelijkheid om het document eerder voor

te leggen en DVZ miskent dan ook de elementen eigen aan het dossier. DVZ heeft zelf geen antwoord gegeven op de argumenten van verzoeker en de bewijzen dat het document een eerder poging niet tot bij verzoeker kon geraken.

Een ander nieuw element welke verzoeker naar voor bracht waren verschillende in België geschreven internetartikels. Deze teksten zijn een kritische aanval op het regime in het land van verzoeker. Verzoeker legde deze documenten voor en [deze] bevestigen zijn betrokkenheid en zijn asielmotieven. Het betreft de facto nieuwe elementen die dateren van NA de vorige beslissing en die dus exclusief door het CGVS moeten beoordeeld worden (of RvV in volle rechtsmacht). DVZ gaat te ver in zijn beoordeling van het al of niet nieuw karakter van deze elementen en neemt de bevoegdheid van het CGVS over - machtsoverschrijding.

Bovendien is het zo dat ten gevolge van deze persberichten de familie van verzoeker problemen met de overheid in het thuisland heeft gehad. Opnieuw meent DVZ zich in de plaats van het CGVS te moeten plaatsen door te stellen dat dit niet bewezen is en louter beweringen zijn. Gelet op het bewezen en ontegensprekelijk bestaan van de persberichten, dienen deze elementen als nieuwe feiten te worden beschouwd welke een nieuwe asielprocedure rechtvaardigen. DVZ gaat dan ook manifest machtsoverschrijdend te werk.

Dat verzoeker dan ook overduidelijk nieuwe gegevens naar voor brengt.

Het oordeel van de DVZ gaat ver boven haar bevoegdheid. De DVZ heeft enkel de bevoegdheid na te gaan of de vermelde elementen nieuwe elementen zijn die draagkrachtig genoeg zijn.

De aanvraag diende dan ook ontvankelijk te worden verklaard om aan het CGVS de mogelijkheid te bieden de nieuwe elementen te onderzoeken (mede in het licht van de vorige reeds afgelegde verklaringen).

De DVZ gaat haar bevoegdheid te buiten daar wij zij reeds in de bestreden beslissing een waardeoordeel vel[t] over de bewijswaarde van de voorgebrachte stukken.

Er is dan ook een manifeste schending van de motiveringsplicht en van artikel 51/8 VW evenals machtsafwendings.

REPLIEK

Verzoekende partij heeft akte genomen van de memorie van verwerende partij en leest hierin dat het verweer zich quasi uitsluitend richt nopens het marginaal toetsingsrecht van de Dienst Vreemdelingen-zaken aangaande het al dan niet nieuw karakter van de aangebrachte feiten.

Het kan niet ontkend worden door de verwerende partij dat de door verzoeker voorgebrachte documenten (en zeker de door verzoeker geschreven artikels) dateren van NA de laatste beslissing van de RvV ten gronde in de vorige asielprocedure. Dat de aangehaalde problemen welke de familie van verzoeker hierdoor had, niet anders dan kunnen omschreven worden als NIEUWE elementen. Dat de voorgelegde stukken hiervan het begin van bewijs zijn.

De DVZ gaat dan ook duidelijk over tot een - onterechte - inhoudelijke analyse van de aanvraag over, hetgeen een schending is van de motiveringsplicht en van artikel 51/8 VW evenals machtsafwendings aangezien de stukken dateren van NA de laatste behandeling ten gronde en de hier op volgende problemen.

Verzoeker wenst dan ook te volharden."

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de

bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een oproep om te verschijnen op 16 september 2012, een enveloppe, een internetartikel inzake interne verkiezingen in België, een kopie van een lidmaatschapsattest van een politieke partij en artikels die hij in België schreef over de algemene situatie in Iran heeft neergelegd. Hij verklaarde tevens dat zijn moeder in Iran bedreigd werd ingevolge deze artikels, dat hij niet kan terugkeren naar Iran, dat zijn vrouw en kind momenteel bij haar vader inwonen en dat ook zij problemen hebben in Iran.

Allereerst moet worden gesteld dat het niet betwist is dat de door verzoeker voorgelegde kopie van een lidmaatschapsattest van de Democratic Party of Iranian Kurdistan en het aangebrachte internetartikel inzake interne verkiezingen in België geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn.

Verzoeker stelt wel de mening te zijn toegedaan dat de originele oproepingsbrief die hij neerlegde bij zijn tweede asielaanvraag ten onrechte niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd weerhouden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op 7 december 2012 voor de Raad verscheen in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de beslissing van de adjunct-commissaris en dat de oproepingsbrief waarnaar hij verwijst dateert van 4 september 2012. Deze oproepingsbrief kan dus geen betrekking hebben *“op feiten of situaties”* die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Verweerder kon derhalve motiveren dat deze oproepingsbrief geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is. Verzoekers toelichting dat hij tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag niet beschikte over dit origineel document en dat hij, aan de hand van een briefomslag of een document van de postdiensten, kan aantonen dat hij dit stuk niet eerder kon voorleggen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker stelt voorts dat verweerder de door hem geschreven artikels voor internetkranten, waarin hij zich kritisch opstelt ten aanzien van het regime in Iran, verkeerdelijk niet als nieuwe gegevens beschouwde. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat teksten die hij zelf schreef "*ernstige aanwijzingen*" voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet inhouden. Verweerder vermocht derhalve te stellen dat het verzoeker vrij staat artikels te schrijven en op die wijze aan te geven dat deze stukken geen relevantie hebben. Waar verzoeker nog benadrukt dat hij aangaf dat het gegeven dat hij deze artikels schreef ertoe heeft geleid dat zijn moeder in Iran werd bedreigd moet worden benadrukt dat verweerder heeft gemotiveerd dat dit niet meer is dan een gemakkelijke verklaring van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat het standpunt van verweerder dat een ongestaafde bewering niet kan worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van een artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk of incorrect is. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verweerder weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorge-dreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch dat deze wetsbe-paling niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420; RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Enige vorm van machtsoverschrijding of een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsafwending. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, laten evenwel niet toe enige vorm van machtsafwending vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK